

Thing vil netop for sit Vedkommende vedtage paa sædvanlig Maade en midlertidig Finantslov og derved give dette Thing fuldkommen Leilighed til at forhandle om en endelig Finantslov, som dette Thing bedst vil og kan. Naar man fra dette Things Side flere Gange aldeles afgjort i de sidste Dage har sagt og i Fjor i en Landsthingsbetænkning har udtalt, at man ikke vil tage midlertidige Finantslove med det hidtilværende Indhold, og at det andet Thing ikke har taget Hensyn dertil, kan det paa ingen Maade lægges det andet Thing til Last. Sæt en Gang, at det andet Thing havde sagt: Nu ville vi ikke finde os i at vedtage midlertidige Finantslove med det Indhold, de hidtil have haft, nu ville vi have dem forandrede, saa gad jeg vide, om dette høie Thing vilde have fundet det rigtigt, om dette høie Thing ikke vilde have havt Retten paa sin Side, naar det stod paa den gode, gamle Grund, der har 35 Aars Autoritet for sig. At Regjeringens Forslag og de Vædringsforslag, der ere fremkomne baade i dette Thing og fra det andet Things Mindretal, skulde hjælpe til at komme ud over Vanskelighederne, synes jeg ikke, der kan være Tale om. Regjeringens eller Mindretallets Forslag — det kommer jo i det Hele væsentlig ud paa det Samme — afvige fra den hidtil gjældende Praxis paa tre Punkter. For det Første skal det ikke lænnes hedde, de nødvendige „løbende Udgifter“; men det skal hedde „foruden de løbende til lige de nødvendige“. Imedens tidligere „nødvendige“ ifølge Sprogbrugen stod som en Indskrænkning til Ordet „løbende“, saa stryges det nu, saa „løbende“ staar uden al Indskrænkning, og saa føies det til som et sideordnet Led. Det er ikke det — saaledes som Spønnek gjorde gjældende — som Legislaturen anser for nødvendigt, nei, det er det, som den høie Regjering anser for nødvendigt. Dernæst ubelader man Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“; man kommer altsaa bort fra den hidtil gjældende Praxis, stryger Henvisningen til det hidtil gjældende Budget. Men den væsentligste Forandring i det Bestaaende, det er det tredje Punkt, nemlig Henvisningen til Finantslovsforslaget for næste Aar „med de Vædringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger“. Det gjør ikke Noget, om der ogsaa er vedtaget en hel Del Vædringer under Behandlingen af Forslaget af det ene Thing, naar det ikke er vedtaget af begge Thingene, saa er Regjeringen ikke bundet, saa kan Regjeringen benytte sit eget Finantslovsforslag, i hvadsømhøiest den anser for at være nødvendigt.

Hidtil har det dog været gjældende Ret, at en Bevilling for at være givende skulde være vedtaget af begge Thing, og hidtil har det dog været anerkjendt, at, naar det ene Thing, enten dette eller det andet Thing, har sagt Nei til en Bevilling, saa er den ikke bevilget, eller, naar det ene Thing har sagt Nei til en Bevilling, saa kan den ikke siges af hele Lovgivningsmagten at være anerkjendt for at være nødvendig; thi, om ogsaa Regjeringen eller dette Thing siger: den er nødvendig, saa har, naar det andet Thing har sagt: den er ikke nødvendig, Lovgivningsmagten i sin Helhed ikke erkjendt den for nødvendig. Hidtil har dette været gjældende Ret; men nu skulde efter dette Forslag, Folkethingets Nægtelse under den nuværende Situation ikke have nogensohmest Betydning. Det andet Thing kan nægte saa Meget, det vil, det gjør ikke Noget, naar blot Regjeringens Venner i dette Thing sige Ja til, hvad Regjeringen har foreslaaet, saa har Regjeringen Ret til at benytte det foreliggende Finantslovsforslag. Det forekommer mig, at det er saa vidtgaaende, at Enhver snart maa se, at det andet Things Indflydelse paa Bevillingsmyndigheden vilde være overordentlig indskrænket og vilde blive meget lille, for ikke at sige lig Null. Er man nemlig først kommet ind paa midlertidige Finantslove med det Indhold, selv om ogsaa denne blot er gjældende for en Maaned, saa kan jeg ikke se, at Regjeringen eller dens Venner have nogen Interesse af at sørge for eller arbejde paa at tilvejebringe en endelig Finantslov. Det ærede Medlem, som først havde Ordet i Dag, talte ogsaa om en anden Ting, som der har været Tale om saa tidt i det høie Thing, nemlig Landsthingets Ligeberettigelse paa Finantslovens Behandling. Jeg vil slutte med at gjøre nogle Bemærkninger dertil, idet jeg vil minde om, at de Forslag til en Forandring af Indholdet af de midlertidige Finantslove, som ere fremkomne fra Regjeringen og dette høie Thing, ere efter mit Skjøn et etendommeligt Led i de sidste Aars Udvikling. Det vil være ærede Medlemmer bekendt — jeg skal fatte mig meget kort om dette Punkt og ikke opholde det høie Thing længe — at Forfatningen for Rigsraadet af 18de November 1863 gav Landstinget en fuldstændig Ligeberettigelse med Folkethinget med Hensyn til de finantsielle Love. Dens § 56 bestemmer nemlig, at de finantsielle Tillægsbevillingslove — det Meste af Budgettet var jo fastsat ved et Normalbudget — for de forskellige Ministerier skulde fordeles saa vidt muligt ligelig mellem begge Thing, og dersom